

Full Dominical

8 de juny de 2014

FULL EXTRA

PENTECOSTA 2014

Tres paraules relacionades amb l'acció de l'Esperit Sant: novetat, harmonia, missió

1. La novedad nos da siempre un poco de miedo. Preguntémosnos hoy: ¿Estamos abiertos a las *sorpresas de Dios*? ¿O nos encerramos, con miedo, a la novedad del Espíritu Santo? ¿Estamos decididos a recorrer los caminos nuevos que la novedad de Dios nos presenta o nos atrincheramos en estructuras caducas, que han perdido la capacidad de respuesta? Nos hará bien hacernos estas preguntas durante toda la jornada.
2. Una segunda idea: el Espíritu Santo, aparentemente, crea desorden en la Iglesia, porque produce diversidad de carismas, de dones; sin embargo, bajo su acción, todo esto es una gran riqueza, porque el Espíritu Santo es el Espíritu de unidad, que no significa uniformidad sino que todo lo reconduce a la armonía. En la Iglesia, la armonía la hace el Espíritu Santo.
3. El último punto. El Espíritu Santo es el alma de la misión. Preguntémosnos si tenemos la tendencia a cerrarnos en nosotros mismos, en nuestro grupo, o si dejamos que el Espíritu Santo nos conduzca a la misión. Recordemos hoy estas tres palabras: novedad, armonía, misión.

(De la homilía del papa Francisco en la fiesta de Pentecostés, 19/05/2013)

1. La novedad sempre ens fa una mica de por. Preguntem-nos avui: estem oberts a les *sorpresas de Déu*? O ens tanquem, amb por, a la novetat de l'Esperit Sant? Estem decidits a recórrer els camins nous que la novetat de Déu ens presenta o ens atrinxerem en estructures caduques, que han perdut la capacitat de resposta? Ens farà bé fer-nos aquestes preguntes durant tota la jornada.
2. Una segona idea: l'Esperit Sant, aparentment, crea desordre en l'Església, perquè produeix diversitat de carismes, de dons; tanmateix, sota la seva acció, tot això és una gran riquesa, perquè l'Esperit Sant és l'Esperit d'unitat, que no significa uniformitat sinó que tot ho reconduïx a l'harmonia. En l'Església, l'harmonia la fa l'Esperit Sant.
3. Un últim punt. L'Esperit Sant és l'ànima de la missió. Preguntem-nos si tenim la tendència a tancar-nos en nosaltres mateixos, en el nostre grup, o si deixem que l'Esperit Sant ens conduïxi a la missió. Recordem avui aquestes tres paraules: novetat, harmonia, missió.

(De l'homilía del papa Francesc en la festa de Pentecosta, 19/05/2013)

Els dons de l'Esperit Sant

«La vida moral dels cristians se sosté amb els dons de l'Esperit Sant. Aquests dons són disposicions permanents que fan l'home dòcil als impulsos de l'Esperit Sant.» (Del *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 1831 i 1845)

Els dons de l'Esperit Sant, concedits a tots els cristians, són aquests set:

Saviesa L'efusió de l'Esperit Sant concedeix com a do la saviesa que ens assisteix i ens fa costat en el camí de la vida. L'Esperit de Déu és el mestre interior que torna savi el cor dels senzills i l'obre a acollir la paraula de Jesucrist, Saviesa del Pare.

Enteniment L'enteniment és el do de l'Esperit Sant que manifesta a les nostres ments la voluntat de Déu.

Ciència Amb el do de la ciència, l'Esperit introdueix el coneixement dels misteris del Regne de Déu. No es tracta de coneixement intel·lectual sinó d'experiència de Déu, en Jesucrist. L'Esperit ensenya les paraules de Jesús, les escriu en el cor dels fidels, les recorda als distrets i educa a viure cristianament en el món.

Consell El do del consell, que podem relacionar amb els termes bíblics de llum i de guia espiritual, se'ns revela a través de la inexhaurible font de la Paraula de Déu.

Fortalesa La fortalesa és un do diví que ens fa constants en la fe, ens envigoreix per resistir el mal i ens dóna el coratge de testimoniar amb les paraules i les obres Crist, crucificat i ressuscitat.

Pietat El do espiritual de la pietat expressa l'actitud que guia les intencions i les obres davant Déu i els altres, segons el pensament diví. S'oposa a la *impietat*, les variades manifestacions i conseqüències de la qual són sovint descrites en els Salms i en els llibres sapiencials.

Sant temor de Déu El sant temor o temor de Déu és una actitud espiritual que no es pot reduir a la por de l'home davant la transcendència i la santedat divines. Expressa, en canvi, la consciència de qui, sentint-se estimat i tocat per Déu, no pot viure fora de la lògica i de les exigències de l'*Aliança*.

Pentecosta, conclusió del temps de Pasqua

Otra incorporación litúrgica del siglo IV fue la de las celebraciones de la Ascensión del Señor y de Pentecostés como conclusión del tiempo de Pascua. Ya hemos dicho antes que, en el inicio, cuando se forma el tiempo de Pascua durante el siglo II, el último día, el quincuagésimo, recibe el nombre de Pentecostés pero no se celebra en él la venida del Espíritu sino sólo la conclusión de aquellos cincuenta días de fiesta pascual. Los cincuenta días son una única fiesta, y en esta única fiesta se incluye todo: la resurrección de Jesús, su glorificación en la vida de Dios, el don del Espíritu.

Pero ahora, cuando los tiempos litúrgicos van tomando una forma más detallada, los cristianos quieren recordar de una forma más específica las diversas realidades pascales. Y por esto, siguiendo lo que explica el libro de los *Hechos de los Apóstoles*, comienzan a celebrar la Ascensión del Señor a los cuarenta días después de Pascua, un jueves, y el don del Espíritu al cabo de los cincuenta días, el domingo de Pentecostés. (Actualmente, en los lugares en los que el jueves de la Ascensión ha dejado de ser festivo, esta conmemoración ha pasado al domingo siguiente.)

(Del libro de Josep Lligadas, *L'any litúrgic, per seguir Jesús*, editado por el CPL de Barcelona. La versión al castellano es de nuestra Redacción)

Una altra incorporació litúrgica del segle IV va ser la de les celebracions de l'Ascensió del Senyor i de la Pentecosta com a conclusió del temps de Pasqua. Ja hem dit abans que, a l'inici, quan es forma el temps de Pasqua durant el segle II, el darrer dia, el cinquantè, rep el nom de Pentecosta però no s'hi celebra la vinguda de l'Esperit sinó només la conclusió d'aquells cinquanta dies de festa pasqual. Els cinquanta dies són una única festa, i en aquesta única festa s'inclou tot: la resurrecció de Jesús, la seva glorificació en la vida de Déu, el do de l'Esperit.

Però ara, quan els temps litúrgics van agafant més forma, els cristians volen recordar específicament les diverses realitats pasquals. I per això, seguint el que explica el llibre dels *Fets dels Apòstols*, comencen a celebrar l'Ascensió del Senyor al cap de quaranta dies després de la Pasqua, un dijous, i el do de l'Esperit al cap de cinquanta dies, el diumenge de Pentecosta.

(Actualment, en els llocs en què el dijous de l'Ascensió ha deixat de ser festiu, aquesta commemoració ha passat al diumenge següent.)

(Del llibre de Josep Lligadas, *L'any litúrgic, per seguir Jesús*, editat pel CPL de Barcelona)

La vida religiosa, una resposta a l'Esperit Sant

Durant els dies 2 i 3 de maig de 2014 visità Barcelona fra José Rodríguez Carballo, OFM, arquebisbe i secretari de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica (CIVCSVA). Fra Rodríguez Carballo (Ledo-selo, Ourense, 1953) fou el primer nomenament que va fer el papa Francesc a la Cúria Romana el mes d'abril de 2013. En aquell moment estava en el seu segon mandat com a ministre general de l'Orde dels Frares Menors (OFM) i presidia la Unió de Superiors Generals (USG). Ara, com a secretari de la CIVCSVA, és el segon responsable del dicasteri romà que té cura, en nom del Papa, del milió i mig de religiosos i religioses de l'Església catòlica.

Segons informa el butlletí *Horeb*, publicat per la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), a l'homilia de la missa que fra Rodríguez Carballo va celebrar el dissabte 3 de maig per a uns cinc-cents religiosos i religioses al Col·legi del Sagrat Cor de Sarrià, va exposar tres paraules clau i tres crides fonamentals que valen per a tots els cristians com a resposta a l'Esperit Sant.

Tres paraules clau:

1. Romandre fidels: posar Jesús en el centre de la nostra vida, no com una idea sinó com una persona.
2. Conèixer Crist: per estimar-lo, perquè només estimant-lo el seguirem, assumint l'Evangeli com una forma de vida.
3. Recordar les paraules que vam pronunciar un dia, quan vam dir *sí* al Senyor.

Tres crides fonamentals:

1. Cridats a ser persones de fe: la fe entesa no només com l'adhesió intel·lectual a unes veritats, sinó sobretot com l'adhesió del cor a una persona, Crist. La fe és seguiment, trobada amb la persona de Jesús que porta a una confiança absoluta, no exempta de preguntes.
2. Cridats a manifestar la bellesa del seguiment de Crist en la vida fraterna: la vida comunitària és la primera forma d'evan-

Fra Rodríguez Carballo visità la basílica de la Sagrada Família el passat 2 de maig i va signar en el llibre d'honor del temple. L'acompanyà el cardenal arquebisbe Lluís Martínez Sistach, que li lliurà la reproducció d'un artístic medalló dissenyat per Gaudí

gelització, convé que cultivem l'espiritualitat de comunió. Hem de ser homes i dones experts en humanitat.

3. Cridats a ser homes i dones d'esperança: des de la certesa en l'acompliment de les paraules del Senyor: «No tingueu por, jo sóc amb vosaltres». Una esperança que neix d'Aquell al qual res no li és impossible. «Sé de qui m'he fiat». Un religiós sense esperança viu un purgatori pesat i fa que la vida dels altres també ho sigui.

I l'endemà de la Pentecosta, què? L'endemà és avui

El llibre dels *Fets dels Apòstols* ens fa el retrat, perquè ens hi emmirallem, de la primera comunitat de cristians. Diu: 1) Eren constants a escoltar els ensenyaments evangèlics de boca dels apòstols; 2) Vivien en comunió fraterna; i 3) Participaven de l'Eucaristia i pregaven en comú. Explicats amb alguna pinzellada més aquests breus traços, el relat acaba contundent: I cada dia el Senyor afegia a la comunitat els qui acollien la salvació (cf. *Ac 2,42.47*).

Des del dia de la Pentecosta que és així en la vida de l'Església. O millor, si voleu, és així des de l'endemà de la Pentecosta, quan ja no hi ha fets extraordinaris i la vida s'endinsa en el ritme de la normalitat, és a dir, quan s'entra en aquest avui que sempre sembla ser el mateix avui, el nostre avui de cada dia. L'endemà de la Pentecosta, l'endemà de cada dia, és aquest avui on sembla que no passi res i passa tot. És aquest avui on cadascú fa la feina que ha de fer i no la que no li pertoca, perquè és la feina d'altri.

En aquest *avui* que cau implacable sobre l'avui que era ahir i que obre sense fer soroll la porta a l'avui que serà demà, a nosaltres, als cristians que circulem per aquests *avuis*,

ens pertoca escoltar la paraula dels apòstols successors dels apòstols, que ens van explicant —amb molta paciència i doctrina— la paraula de l'Evangelí. Ens pertoca, també, estimar, de manera singular, amb fraternal comunió, tots els batejats (cosa no fàcil, sobretot si ens entrebanquem amb falses germanors). I ens pertoca, encara, posant-hi tot el nostre cor, nodrir-nos a la taula de l'Eucaristia i lloar el Senyor pels seus favors, sobretot perquè ell va afegint a la comunitat els qui acullen la fe.

Hem de tenir molt clar que això darrer és feina del Senyor. Això ho fa ell, perquè l'Església és d'ell; nosaltres en formem part, però no en som els amos. Igual com hem de tenir molt clar que no podem oblidar-nos de lloar-lo cada dia perquè ell va fent aquesta feina, que fa de manera sol·lícita tots els *avuis* del món. Que ell ens ajudi a fer la nostra feina, amb senzillesa i constància, tots els *avuis* del món. Aquest serà, en realitat, el primer testimoni que donarem de Crist. Fins que torni. Amb tots els sants. Amb tots els qui hauran sabut fer-ho així, com si res, cada dia; és a dir, si voleu, que així ho hauran fet tots els *avuis* de la seva vida.

Josep Urdeix

Y después de Pentecostés, ¿qué? El mañana es hoy

El libro de los *Hechos de los Apóstoles* nos presenta la imagen, para que podamos imitarla, de la primera comunidad cristiana. Dice: 1) Eran constantes en escuchar las enseñanzas evangélicas de labios de los apóstoles; 2. Vivían en comunión fraterna; y 3) Participaban de la Eucaristía y oraban en común. Después de explicar con alguna pincelada más estos breves rasgos, el relato concluye de forma contundente: Y cada día el Señor añadía a la comunidad a aquellos que acogían la salvación (cf. *Ac 12,42.47*).

Desde el día de Pentecostés la vida de la Iglesia es así. O mejor, si se quiere, es así desde el día que sigue a Pentecostés, cuando ya no se dan hechos extraordinarios y la vida se adentra en el ritmo marcado por la normalidad, es decir, cuando se entra en este *hoy*, que siempre parece ser el mismo hoy, nuestro hoy de cada día. El día siguiente a Pentecostés, el mañana de cada día, es este *hoy* en el que parece que no pasa nada, y en realidad ocurre todo. Es este *hoy* en el que cada cual hace el trabajo que tiene que hacer y no hace lo que no le corresponde hacer, porque esto es tarea ajena.

En este *hoy* que cae implacable sobre el hoy que fue ayer y que abre con discreción la puerta al *hoy* que será mañana, a nosotros, a los cristianos que circulamos por estos diversos *hoy*, nos corresponde escuchar la palabra

de los apóstoles sucesores de los apóstoles que nos van explicando —con mucha paciencia y doctrina— la palabra del Evangelio. Nos corresponde, también, amar, de manera singular, con fraternal comunión, a todos los bautizados (cosa nada fácil, sobre todo si tropezamos con falsas fraternidades). Y tenemos que esforzarnos también, de todo corazón, en alimentarnos en la mesa de la Eucaristía y alabar al Señor por sus dones, sobre todo por el don de ir agregando a la comunidad a aquellos que acogen el don de la fe.

Debemos tener muy claro que esto último es tarea del Señor. Esto último lo hace él, porque la Iglesia es suya; nosotros formamos parte de la Iglesia, pero no somos sus dueños. De la misma manera, hemos de tener muy claro que no podemos olvidarnos de alabarle cada día, porque el Señor va llevando a cabo cada día esta tarea, y la realiza de manera muy solícita en todos los *hoy* del mundo. Que él nos ayude a realizar nuestra tarea, con sencillez y constancia, en todos los *hoy* del mundo. Este será en realidad el primer testimonio que daremos de Cristo. Hasta que él vuelva. Con todos los santos. Con todos los que habrán sabido hacerlo así, sin darse importancia, cada día; es decir, si así se puede expresar, que así lo habrán hecho durante todos los *hoy* de su vida.

La vinguda de l'Esperit Sant. Pintura d'El Greco, Museu del Prado (Madrid)

Josep Urdeix

Pentecostés: la plenitud de la plenitud

Cinquenta dies després de su Pasqua, que commemora i commemora la liberació de Egipte, los judíos celebraban la fiesta que rememoraba la Alianza del Sinaí, cuando Dios les dio la Ley. Y la celebración la hacían precisamente cincuenta días después, porque para los judíos los números tenían —y tienen— un significado especial y son un buen medio para expresar determinadas cosas.

Para los judíos el número 7 significa plenitud, el máximo de todo. Y si multiplicamos 7 por 7, que nos da 49, queremos expresar la plenitud de la plenitud, la plenitud máxima. Si además añadimos un número más, y así llegamos a 50, estamos expresando la plenitud de la plenitud y un poco más, o sea, la plenitud más absoluta. Porque para ellos la Ley de Dios era la plenitud más absoluta. Y para nosotros, los cristianos, también: el don del Espíritu Santo, cincuenta días después de Pasqua, ¡es la más absoluta plenitud!

Pentecosta: la plenitud de la plenitud

Cinquanta dies després de la seva Pasqua, que commemora i commemora l'alliberament d'Egipte, els jueus celebraven —i celebren— la festa que rememorava l'Aliança del Sinaí, quan Déu els va donar la Llei. I la celebració la feien precisament cincuenta dies després, perquè per als jueus els nombres tenien —i tenen— un significat especial i eren i són un bon mitjà per expressar determinades coses.

Per als jueus el número 7 vol dir plenitud, el màxim de tot. I si multipliquem 7 per 7, que ens dona 49, volem expressar la plenitud de la plenitud, la plenitud màxima. Si a sobre hi afegim un número més, i arribem a 50, estem expressant la plenitud de la plenitud i una mica més, o sigui, la

plenitud més absoluta. Perquè per a ells la Llei de Déu és la plenitud més absoluta. Per a nosaltres, els cristians, també: el do de l'Esperit Sant, cinquanta dies després de Pasqua, és la més absoluta plenitud!

Centre de Pastoral Litúrgica
Núcleu: 346, 1 - 08005 Barcelona
Tel: 933 022 235 - Fax: 933 184 918
E-mail: cpl@cpl.es - www.cpl.es

Totes aquestes publicacions es troben en català i en castellà.

Per aproximar-nos als sacraments

Els sacraments. Teodor Suau. 8,50 €. Una presentació dels sacraments, molt propera i entenedora, pensada a partir de la catequesi de pares que es fa a Mallorca. Un llibre per a tothom.

Per què no vaig a missa

Josep Gil. 9,50 €. A partir d'una colla de converses amb gent que ha deixat de participar en l'Eucaristia, l'autor ens ajuda a reflexionar sobre l'estat de la vivència cristiana a casa nostra.

En època de primeres comunions:
Homilies per a les celebracions amb infants. Cicle A. 15,00 €. Suggestiments, i una homilia redactada, per a presentar l'evangeli de cada diumenge i festa. En preparació, les del cicle B.

La meva primera comunió. 5,75 €. Un llibre vistós i ben il·lustrat, per regalar als nois i noies que celebren aquesta festa, amb pregàries, reflexions, espai per apuntar records, etc..

Jesús et convida a taula. Per Mireia Arnau i Ignasi Flores. 28 pàg., 8,50 €. Una presentació a base de dibuixos, molt entenedora i atractiva, del sentit de la Primera Comunió.

La Litúrgia de les Hores per a tothom

Diumenge: Salms de Laudes i vespres. 2,45 €.

Salms de Laudes: dies feiners. 2,85 €.

Salms de Vespres: dies feiners. 2,45 €.

Laudes i vespres. Temps de durant l'any II. 11,50 €.

Uns llibres de format de butxaca i fàcilment manejables, que ofereixen tots els elements seguits per al res de Laudes i de Vespres, per a cada un dels temps litúrgics, i incloent-hi també el santoral.